

ser, hvortil jeg blev foranlediget ved denne Sags 2den Behandling, er det naturligt, at de ærede Medlemmer, som have stillet de foreliggende Vædringsforslag, maae være beredte paa, at jeg paa ingen Maade vil kunne modtage det Forslag, som af dem er stillet i første Række, nemlig det principale Vædringsforslag. Lovforslaget har maattet slutte sig til den Fortolkning af Forordningen af 1691, som er bleven gjort gjældende af den competente Autoritet, og den af Administrationen hidtil efter bedste Skjønne fulgte Fortolkning kan og bør ikke nu tilfidesættes af Lovgivningen med tilbagevirkende Kraft. Jeg kan altsaa paa ingen Maade gaae ind paa en saadan Vædring af Lovforslaget, hvorved dette, der begynder med at sige: „Bestemmelserne i Forordningen osv. forandres derhen“ osv., kommer til at ende med, at, uagtet der her er Tale om en Forandring, skal denne Forandring dog ogsaa komme til Anvendelse paa de tidligere Tilfælde, med Hensyn til hvilke den bestaaende Fortolkning maa føre til et andet Resultat. Jeg siger ikke dette, blot fordi vi her staae ved en 3die Behandling, thi, hvis der ikke havde været Andet i veien, saa kunde jeg jo selv have stillet Vædringsforslag om at faae Lovforslagets Udtryk: „forandres derhen“ ombyttet med et andet Udtryk som f. Ex., at Bestemmelserne i Forordningen af 1691 skulle „forstaaes saaledes“. Men de Herrer ville jo see, at hele Lovforslagets Tankegang netop er den, at man erkjender, at det er en Forandring, som her skeer, og naar saa er, saa kan man ikke paa samme Tid med Rette fratage dem, som efter den tidligere Retstilstand have vundet en fortrinlig Afgang, denne Fordeel, idet man kuldkaster den Fortolkning, som er gjort gjældende siden 1854. Jeg maa saaledes bestemt modsætte mig det principale Forslag, og, efter hvad der er blevet antydet af den ærede Forslagsstiller, tør jeg vel ogsaa vente, at dette Forslag vil blive taget tilbage. Da jeg imidlertid virkelig saameget som muligt ønsker at lempe mig efter de Duffer, der ere fremkomne først i Sagtinget og nu her i den omtalte Retning, skal jeg derimod erklære, at jeg ikke vil modsætte mig det subsidiaire

stillede Forslag. Jeg skal kun bemærke, at det er en Selvfølge, at, naar det i samme hedder: „en tidligere afdød Fæsters Søn“, saa maa dermed menes: en før den her foreflaaede Lovs Kundgjørelse afdød Fæsters Søn. Jeg kan tænke mig Tilfælde, hvort den i det subsidiaire Forslag liggende Bemyndigelse kan anvendes uden at gjøre Noget Uret, og det er i Betragtning heraf, at jeg, som sagt, ikke skal modsætte mig det nævnte Forslag. Der paalægges ikke derved Justitsministeren nogen Tvang til at gjøre Uret; hvis saa var, vilde Forslaget naturligvis møde den samme Modstand fra min Side som det principale Forslag.

Müller: Efter at have hørt den høit-agtede Ministers Erklæring skal jeg tage det principale Vædringsforslag tilbage, hvortil jeg har Bemyndigelse fra mine Medforslagsstillere.

Formanden: Det principale Vædringsforslag er saaledes taget tilbage af det ærede Medlem paa egne og Medforslagsstilleres Vegne, og, hvis Ingen optager det, vil det altsaa være bortfaldet. (Ophold.) Det er bortfaldet. Det subsidiaire Vædringsforslag er derimod frendeles under Forhandling.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet med Hensyn til dette, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved:

Det subsidiaire Vædringsforslag af Müller, Fischer, Sonne, M. Andersen, N. P. Hansen, S. N. Jacobsen, S. Pedersen og Grifsen:

Der tilføies Lovforslaget:

„Justitsministeriet skal derhos være bemyndiget til at gjøre den samme Regel gjældende, naar en tidligere afdød Fæsters Søn indgiver Andragende om at erholde sin afdøde Faders Fæste, saafremt Omstændighederne, navnlig Fæstets Bevarelse for hans Familie, tale derfor.“
vedtoges eenstemmig med 49 Stemmer.

Derefter fattes Lovforslaget i sin Heelhed under Forhandling, og da Ingen begjærede Or-